

Els Pets passen l'examen

Els Pets amb el seu rock agrícola actuen a la Zeleste per Sant Jordi presentant el seu últim elapè, *Calla i balla*.

Constantí molta merda i poc vi. Constantí limita a l'Est amb una gran refinèria que ha omplert de diners els quatre que ja en tenien. Però en canvi limita a l'Oest, amb un cremador d'escombraries, disposat a donar pudor als quatre que no en tenien... Constantí molta merda i poc vi".

Aquest és l'ambient on han nascut, s'han criat i s'han inspirat quatre homes i dues dones. No es casualitat, doncs, que per manifestar les seves inquietuds hagin decidit fer-ho primer amb el nom de Condons Adulterats i des de fa sis anys com a Pets.

"Condons Adulterats era un grup *tecno-punk*. Van triar aquest nom perquè fos força provocatiu. El nucli del grup era Lluís i l'Ismael, després ens hi vam afegir el *Falling*, el baix i jo, a la bateria. Això era el 1985, la nit de Nadal del mateix any vam fer un concert on la primera part va anar a càrrec dels Condons Adulterats, i la segona va ser la presentació dels Pets com a trio... les *Llufes* hi són des del principi".

Fa sis anys el *tió* de can Balvaldà no va cagar ni una camisa ni una ampolla de colònia. Es va quedar a mitges, i en l'intent de *cagar* un gran regal que amb el pas del temps ha anat prenent forma i consistència. Un regal sonor que ha donat a conèixer a través de la música dels seus creadors la realitat d'un poble de la perifèria de Tarragona envoltat de pudors i d'avellaneres poc rendibles. Els Pets són Lluís Gavaldà i Ramon Vidal (veu i guitarra), *Falling* Càceres (baix), Annabel Gavaldà i

Núria Llaràs (cors i *llufes*) i Joan Reig, bateria a qui vam fer aquesta entrevista amb motiu de la publicació del *Calla i balla* i de la presentació a Barcelona, a la sala Zeleste, el dia 23 d'abril.

Per tot el que hem dit pot semblar estrany que ells estiguin orgullosos de ser d'on són. És clar que no es conformen amb el que els envolta, per això ho denuncien amb lletres molt directes i melodies potents que ressusciten el més mort.

Els Pets creuen encara en la seva terra, i per això defensen un estil que des del principi han qualificat de "rock agrícola". "Més que res és una actitud, perquè al 85 semblava que només hi podia haver moguda a les grans ciutats... això era una manera de reivindicar que als pobles petits també es pot fer bon rock and roll, agrícola no vol dir que toquem amb xapos, amb aixades o tractors, és una mica agafar aquesta paraula com una actitud, en resposta al rock urbà... el que es feia en aquella època en català deixava molt a desitjar".

Açí esta actitud queda reflectida en totes les seves composicions, que escriuen en la llengua que els és pròpia.

"El fet de cantar en català, ho fem primer perquè és el nostre idioma. Si fóssim de la Xina ho faríem en xinès i si fóssim anglesos en anglès. Cantem només en català per una qüestió política, de militància, per a nosaltres és una qüestió normal, és el nostre idioma... Si els Països Catalans fossin una nació normalitzada —que vol dir que seria un país independent amb totes les

coses bones i dolentes—, llavors potser cantaríem en altres llengües perquè no faríem mal a la nostra. Creiem que cal ser una mica tossut".

Els Pets es van donar a conèixer amb un primer disc que van plastificar el 1989 amb pocs mitjans, demanant un préstec al banc. Aquesta precarietat no va ser cap impediment perquè s'envoltessin d'un públic incondicional, seguidor, i que ha fet molt de soroll, tant que abans que el segon disc, *Calla i balla*, es posés a la venda ja en tenien 6.000 emparaulats.

Si a Girona triomfen els Sopa de Cabra, a l'Osona els Sau, a Sabadell els Tancat per Defunció, i a l'Empordà els Sangtraït, a Tarragona els Pets també *esborronen* amb un públic fiuel, majoritàriament jove, nacionalista i imprescindible perquè el rock català funcioni a les botigues de discos, dalt de l'escenari i a les llistes d'èxits de la ràdio.

"Estem molt contents de tota la gent que des de sempre ha vingut als nostres concerts... Sempre ha estat un públic superentusiasta. Des de la primera cançó s'hi lliuren i ballen... copsen la idea que el *rotllo* va d'això, de donar marxa a la gent. Vam ser una mica, un revulsiu en la història del rock català. Cantàvem sobre coses quotidianes, des de política a relacions sentimentals, però fet d'una forma molt planera, sense fums, sense cap pretensió literària. Això al jovent li va fer gràcia, sentir una cançó que senzillament digués "ella m'estima" sense fer cap llauna literària sobre l'amor i ximpleries així... i que a l'hora de parlar políticament digués-

sim "bombes i petards al Barcelona 92...".

En definir una mica més el públic seguidor dels Pets i del rock català, Joan Reig reconeix que a vegades el veu com s'ha comentat en els mitjans d'informació, poc exigent: "Una mica, dic..., això crec que és normal, perquè en un nou moviment, com va passar en el rock radical basc i en la moguda madrilenya, s'hi apunta tot déu... llavors a poc a poc queda el públic que realment li agrada aquest tipus de música i que no hi va perquè és una moda... suposo que la gent que hi va pel fet de la senyera és del mateix tipus que la que als anys setanta omplia pavellons amb Lluís Llach. Ara la gent que el va a veure ho fa perquè li agrada un bon compositor".

Els Pets amb el *Calla i balla* s'han calçat les sabates del diumenge. Marc Grau, guitarrista d'El Último de la Fila i productor dels Sopa de Cabra, La Madam, Lax'n Busto i Umpah-pah, ha fet que el somni es convertís en realitat.

"El títol, nosaltres el vam triar com una resposta a tota la gent que ens critica per no ser un grup superprofessional. Nosaltres sempre hem estat un grup instrumentalment modest però que en directe hem anat a donar canya, a donar esperit a la gent, a fer-los ballar. El que ens proposem és fer ballar la gent. No volem ensenyar que sabem tocar els acords més difícils. Aquest segon disc és el resultat de tot un estiu de pensar (tocant, tocant n'aprens encara que no vulguis) i d'estar tot l'hivern assajant al local amb el Marc Grau i també per les col.laboracions que hem

tíngut: des dels vents de la Dixieland, als arranjaments de Pep Gol. Podem dir que Marc Grau ens ha passat la llima". Aquest treball s'ha traduït en unes cançons molt netes i ben gravades que potser despistaran la gent que coneixia el directe del grup.

"Per això vam fer el *Constantí* i *No en tinc ganas*.. Hem intentat conservar el so agressiu i directe de les guitarres. Vèiem que quedava molt net i polit i que trencàvem la línia dels Pets. Per això vam fer aquestes dues cançons. En directe continuarem sent *guarros*".

Tarragona m'esborra és un tema que ja tocaven en directe i al qual, al *Calla i balla*, s'han afegit ingredients rap.

Està plovent és una de les peces més acústiques del disc: "És un poema de quan Lluís era molt petit, un poema dels que es fan quan ets molt jove-net. És una cançó que era a la primera maqueta dels Pets i que ara hem recuperat donant-li un so Manchester".

Dins de cada cotxe hi ha un animal és la cançó que tanca la primera cara del *Calla i balla*: "Això ho diu Lluís perquè no té carnet. Cada vegada que puja a un cotxe s'esvera dels nervis que es passen davant d'un volant".

A l'altre costat, no en podem dir "cara B", perquè ells l'han batejat com el "cul" del disc, trobem *Com més et coneixo més m'agrada el teu gos*: i *No sóc un forat*, un tema de Lluís

Gavaldà escrit com a reacció al masclisme que en general tenen totes les composicions del rock and roll". *Mosquits a l'aixeta*, *Constantí*, *molta merda i poc vi* i *Vine a la festa* són les altres cançons que arrodoneixen el segon treball dels Pets.

Tot i així, el més calent és sota l'aigüera: encara falta la prova final, l'actuació que faran a la sala Zeleste de Barcelona el dia 23 d'abril per presentar als mitjans de la ciutat el *Calla i balla*. Un fet que qualifiquen d'examen: "Li diem examen perquè hi ha tots els crítics amb uns ullals de pam, ens en fotem sempre, però ens fan respecte. Nosaltres, però, no els devem res perquè s'han apuntat al carro

quan ja ens guanyàvem la vida. El que és clar és que un crític pot dir el que li doni la gana; si un grup agrada, la gent comprarà igualment el disc i l'aniran a veure en directe... Tot i així tenim molt a perdre si no agradem a la crítica. A Barcelona es fa molta crítica destructiva. Crec que no ens poden valorar amb aquest segon disc com si fóssim els Rebel·des, que fa dotze anys que toquen i que tenen un munt d'elapès. Em sembla que s'ha de jutjar el grup segons el temps que fa que toquen".

Aquests Pets són molt més comercials i molt menys radicals. Per aquesta raó canten i, a més, fan ballar.

Silvia Tarragona

